

## Arrest

**nr. 182 899 van 24 februari 2017  
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X  
tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 2 december 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod van 17 november 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 november 2016 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Aan de Heer die verklaart te heten(1):*

*(...)*

*In voorkomend geval, ALIAS: /*

*wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen( \ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*De beslissing tot verwijdering van 17.11.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:*

*2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 25/05/2012, 02/09/2016, 22/11/2012.*

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:*

*Hij is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig inreisstempel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn van 90 op 180 dagen verblijf niet te hebben overschreden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 25/05/2012, 02/09/2016, 22/11/2012.*

*Betrokkene diende op 11.01.2012 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 11/04/2012. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RW ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 30/08/2012 met een 13 qq, termijn 30 dagen betekend op 02/09/2016. Betrokkene diende op 19/11/2012 een tweede asielaanvraag in. Het CGVS nam deze aanvraag niet in overweging. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen (bijlage 13quater van 22/11/2012). Betrokkene diende op 13/05/2013 een derde asielaanvraag in. Betrokkene deed afstand van zijn asielaanvraag.*

*Door het CGVS en de RW werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.*

*Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).*

*Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 2 jaar."*

1.2. Uit informatie van de dienst vreemdelingenzaken overgemaakt aan de Raad op 2 februari 2017 blijkt dat verzoekende partij op 13 december 2016 werd gerepatriëerd naar haar land van herkomst.

## **2. Onderzoek van het beroep**

2.1. Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

2.2. In een enig middel stelt de verzoekende partij als volgt:

*"Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet*

*Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen*

*Schending van de zorgvuldigheidsplicht*

11.1.1. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van 0 tot drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij schijnt te argumenteren, betwist de verzoekende partij niet haar mogelijk an sich om een inreisverbod op te leggen.

Wel meent zij dat het in casu niet duidelijk is of de verwerende partij wel met alle specifieke omstandigheden, eigen aan het geval van de verzoekende partij rekening werd gehouden en (cf. 11.1.3.) meent de verzoekende partij tevens dat de verwerende partij er een foutieve lezing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet op nahoudt.

11.1.2. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar de gevoerde procedures en neemt een standaardmotivering op over het feit dat opgebouwde privéleven niet door artikel 8 EVRM zou worden beschermd aangezien het in illegaal en precair verblijf gebeurde en over gewone sociale relaties gaat.

Nochtans heeft de verzoekende partij hier tal van sociale relaties (zie stuk 3), had zij hier een vast adres (zelfs en huurcontract) en was zij meer dan behoorlijk geïntegreerd. Dit zijn toch wel elementen waar verwerende partij mee moet rekening houden bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

De standaardmotivering van de verwerende partij omtrent artikel 8 EVRM geeft alvast niet aan dat hier in concreto rekening mee werd gehouden. In die zin betwist de verzoekende partij dan ook hetgeen de verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen.

In die zin schendt de bestreden beslissing dan ook het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van twee jaar op te leggen) schragen.

11.1.3. Bovendien vertrekt de bestreden beslissing tevens vanuit een foutief uitgangspunt.

Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 2 jaar oplegt. De enige reden die verwerende partij aanhaalt is omdat vroegere beslissingen tot verwijdering niet werden uitgevoerd. Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd.

De verwerende partij doet immers alsof twee jaar de algemene regel is en er specifieke omstandigheden voor handen moeten zijn om een mindere termijn te rechtvaardigen ("Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 2 jaar.")

Nochtans is er geenszins een algemene regel dat een inreisverbod

2 jaar zou bedragen en verwerende partij hier slechts in specifieke omstandigheden van zou kunnen afwijken!!

Verwerende partij leest aldus de wet op verkeerde wijze (verzoekende partij begrijpt althans toch niet hoe zij de wet zo kan lezen) en geeft hier in haar nota met opmerkingen ook geen repliek op.

Verzoekende partij schijnt immers te vergeten dat de ganse termijn (0-

3 jaar) binnen haar discretionaire bevoegdheid valt en er geen gebonden bevoegdheid van twee jaar bestaat.

In die zin schendt het inreisverbod dan ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 evenals artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

11.1.4. Aldus werd niet op correcte wijze rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, noch werd de Wet (artikel 74/11 VW) correct geïnterpreteerd. Er werd niet echt nagegaan of er specifieke omstandigheden waren; bovendien gaat de verwerende partij ervan uit dat er enkel moest worden nagegaan of er elementen waren die haar toelieten af te wijken van haar vermeende gebonden bevoegdheid van twee jaar, wat volgens haar niet het geval was.

*Nochtans moet elke specifieke omstandigheid op zich gevaloriseerd worden en -in tegenstelling tot wat de verwerende partij laat geiden- dus ook de sociale relaties die zij hier heeft,...*

*Dit is a fortiori het geval aangezien zij een inreisverbod van twee jaar als een algemene regel lijkt te zien waar specifieke omstandigheden slechts in aanmerking zouden moeten worden genomen indien zij nopen tot een lagere termijn. Verwerende partij minimaliseert hier dus ten onrechte de grootte van haar discretionaire bevoegdheid, wellicht niet onbewust.*

*Immers: hoe minder gebonden de bevoegdheid is, hoe groter de motiveringsverplichting.*

*De verwerende partij heeft deze verplichting wellicht zo veel mogelijk willen minimaliseren.*

*Ten onrechte.*

*Verwerende partij lijkt opnieuw haar taak niet goed begrepen te hebben. Verwerende partij lijkt een termijn van vier jaar inreisverbod bij fraude als een nieuwe vaste regel te beschouwen, net zoals een twee jaar inreisverbod bij afwezigheid van fraude.*

*Verwerende partij is in het verleden reeds op de vingers getikt door de Raad van State wat betreft de gebrekkige motivering van een inreisverbod. Nu lijkt zij een nieuw beleid te voeren door telkens vier jaar (bij fraude) en twee jaar (bij niet fraude) op te leggen, zonder iets aan haar motivering te veranderen.*

*Verwerende partij toont op deze manier geenszins aan dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de materiële motiveringsplicht.*

*De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van twee jaar op te leggen) schragen.*

*Sterker, zij vertrekt vanuit een verkeerd uitgangspunt.*

*11.1.5. Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, de formele motiveringsplicht en artikel 74/11 Vreemdelingenwet heeft geschonden."*

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

2.4. Het bestreden inreisverbod werd genomen in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt:

*"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*(...)"*

In tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt, volgt uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *"indien een vroeger beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"*. Het betoog dat het opleggen van een inreisverbod louter een *"mogelijkheid"* is, mist dan ook juridische grondslag.

In casu wordt het inreisverbod opgelegd met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet omdat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan diverse eerdere verwijderingsmaatregelen. Verzoekende partij betwist dit gegeven an sich niet.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod, zoals verzoekende partij terecht aanhaalt, vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert inderdaad niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

Aangaande de duur van het inreisverbod wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:*

*Hij is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig inreisstempel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn van 90 op 180 dagen verblijf niet te hebben overschreden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 25/05/2012, 02/09/2016, 22/11/2012.*

*Betrokkene diende op 11.01.2012 een asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 11/04/2012. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RW ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 30/08/2012 met een 13 qq, termijn 30 dagen betekend op 02/09/2016. Betrokkene diende op 19/11/2012 een tweede asielaanvraag in. Het CGVS nam deze aanvraag niet in overweging. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen (bijlage 13quater van 22/11/2012). Betrokkene diende op 13/05/2013 een derde asielaanvraag in. Betrokkene deed afstand van zijn asielaanvraag.*

*Door het CGVS en de RW werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.*

*Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).*

*Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan 2 jaar”*

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, blijkt uit de motivering van het bestreden inreisverbod dat onderzoek werd gevoerd naar de specifieke omstandigheden die haar geval kenmerken, zodat van een automatische toepassing van een termijn van drie jaar geen sprake is. Evenmin blijkt uit de motivering dat de verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van twee jaar heeft opgelegd. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, beperkt de motivering inzake de duur van het inreisverbod zich geenszins tot de vaststelling dat zij vroegere verwijderingsbeslissingen niet heeft uitgevoerd, maar gaat zij verder en stelt dat alle asielaanvragen van verzoekende partij negatief werden afgesloten en niet blijkt dat er zich bij terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zou voordoen, dat het loutere feit dat zij tijdens jarenlang illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd niet maakt dat zij een gerechtvaardigde verwachting kan koesteren op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering zodat, tesamen met de vaststelling dat verzoekende partij hardnekkig persisteert in illegaal verblijf een inreisverbod van twee jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole.

Zoals uit voorgaande blijkt heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoekende partij. Het betoog dat de verwerende partij automatisch bij niet fraude overgaat tot het opleggen van een termijn van twee jaar, kan gelet op voorgaande niet overtuigen.

Voor zover verzoekende partij nog meent dat er sprake is van een standaardmotivering, wijst de Raad erop, zo dat in dit geval werkelijk zou zijn, quod non, het loutere feit dat er sprake is van een standaardmotivering niet maakt dat de beslissing niet naar behoren zou gemotiveerd zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.5. In zoverre verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de motieven, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. Verzoekende partij is het niet eens met de motivering inzake haar privéleven. Zij meent dat zij tal van sociale relaties heeft in België, alsook een vast adres en dat zij geïntegreerd is.

2.8. Zoals evenwel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij er rekening mee gehouden dat verzoekende partij jaren op het Belgische grondgebied heeft verbleven maar heeft zij er eveneens op gewezen dat het feit dat zij tijdens dit precair/illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd, zij geen rechtmatige verwachting kan koesteren op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij reeds meerdere jaren illegaal op het Belgische grondgebied verblijft. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet blijken dat er hinderpalen zijn om haar privéleven verder te zetten of op te bouwen in het land van herkomst. Verzoekende partij heeft een veel langer leven opgebouwd in het herkomstland dan in het Rijk en is pas op volwassen leeftijd, met name toen zij reeds 30 jaar was, in het Rijk toegekomen. Het is onwaarschijnlijk dat zij thans op 34-jarige leeftijd haar vroeger privéleven al daar niet kan heropnemen. De integratie van verzoekende partij in België (hoewel hiervan geen concrete bewijzen voorliggen zodat niet zondermeer kan aangenomen worden dat verzoekende partij werkelijk geïntegreerd is) weegt niet op tegen de banden die verzoekende partij heeft met haar herkomstland en kan aldus geenszins als hinderpaal worden aanzien voor het leiden van een feitelijk privéleven in het herkomstland. Het loutere feit dat verzoekende partij hier nog sociale contacten zou hebben, maakt evenmin dat zij deze contacten via moderne communicatiemiddelen vanuit het herkomstland niet zou kunnen onderhouden. Niets staat er bovendien aan in de weg dat deze contacten verzoekende partij bezoeken in het herkomstland.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting kan scheppen op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). De Raad treedt aldus de bevindingen van de verwerende partij omtrent het privéleven van verzoekende partij bij.

Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel of miskenning van de materiële motiveringsplicht.

2.9. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER